

ученитѣ хора казватъ, че животътъ почналъ да се разлага. Разлагане има въ материята, но въ самия животъ нѣма разлагане. Животътъ разлага нѣщата, но той самъ не се разлага. Слѣдователно, първото проявление въ живота е, че въ него се проявява единъ съразмѣренъ ритмусъ, едно разумно движение. Ето защо първиятъ ритмусъ въ живота е разумното движение. Туй движение се нарича волево разумно движение, което е отмѣрено. Затова всѣки човѣкъ, който иска да изрази живота, трѣбва да има този ритмусъ на движение въ себе си. Когато човѣкъ дойде да борави съ ритмуса на живота, той не трѣбва да си прѣдставлява, дали е младъ, или старъ. Той не трѣбва да мисли, кога е роденъ и кога ще умре. Такива идеи не трѣбва да влизатъ въ ума му. Когато стариятъ човѣкъ мисли, че е старъ, животътъ му не може да има ритмусъ. Когато младиятъ човѣкъ мисли, че е младъ, животътъ му също не може да има ритмусъ. Ти ще прѣстанешъ да мислишъ, че си младъ или старъ и ще почнешъ съ опитността на великия Божественъ животъ.

И тъй, ритмусътъ е първото движение въ живота. Второто движение е разумността въ живота. Животътъ е разумно движение на Словото. Всѣко движение, всѣко размѣстване, си има особенъ звукъ, и когато човѣкъ направи едно разумно движение, въ това разумно движение има и разумно слово. Както онзи цигуларъ, който си движи разумно ржката по цигулката, дава смисълъ на музиката, така и човѣшката ржка като се движи разумно, дава разумния животъ. Много съврѣмenni